

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 7. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364985009904/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

at gå i jorden af alderdom. Denne byendes nye huse ligger i det hele tæet gerne op til en faldefærdig rønne, der nemlig er broer til den endnu mere faldefærdige, der blev revet ned for at gi plads til det nye hus.

Så kommer broen over fjorden, hvor strømmen løber ud og ind med mange ubenyttede hestekræfter. Her er smukt om aftenen; så er vandet sort som tjære imod øst, men mod vest strækker fjorden sig glødende udefter. og se: dær sejler en fisker med sin båd lige ind i solen.

Videre ned ad gaden.

Langs rendestenen er der en række fliser, der er brækkede på så mange steder, at korbenede småbørn kan dyrke den sport af at ta een flisestump i hvert skridt uden at forstrække benene; på et enkelt sted, hvor to hele fliser virkelig støder sammen, har dette dog sin vanskelighed. Ellers er det den samme underlige høpsa af huse, der ikke kan blie enige om den allermindste smule symmetri. Det første, gamle hus af røde mursten og med grå sandstens-omstændigheder over vinduerne og i gavlene har åbenbart hørt tale om Rosenborgstil. Det næste skal formodentlig være florentinsk med sin krenelerede murkant i stedet for tag; vi kommer så til at la skorstenen, der rager op indenfor, agere udkigstårnet.

Nu kommer der en stolt bygning: købmand Therkelsens nye hus med veranda i gavlen og balkon ud til den anden side, men efter denne kraftanstrængelse falder gaden helt sammen. Her er for eksempel et hus, der har forivret sig på stueetagen med to alen høje vinduer, så der er næsten ingenting igen til første sal; skal man stå ret deroppe, må man ha hodet ud ad vinduet, og så bumser man mod tagrenden.

Derefter stejler et højt, smalt hus lige i luften, det er splinternyt og ser meget springsk ud, det smager noget af kunst, i alt fald gør gavlen — der vender ud til gaden — en mængde snørklede kunster, inden den bekvemmer sig